

κάνουμε: να αποβιθαστούμε στην ξηρά.

Και πραγματικά, βγήκαμε έξω. Μά την ίδια στιγμή, μάς περικύκλωσαν, μάς περιστοιχίσαν απ' όλες τις μεριές, καμιά σαρανταριά κατάδικοι.

Ήσαν μαύροι έγκληματίαι που ή όλλανδική κυβέρνησις τούς είχε έξορσει σ' αυτό τό νησί, με την πονηρή σκέψη ότι οι δράκοντες θα τούς ξεμπερδεύαν! Οι δυστυχισμένοι, για να τό αποφύγουν αυτό, ζούσαν συγκεντρωμένοι όλοι μαζί, προστατεύοντας οι μόν τούς δέ.

Εκείνη τή στιγμή, θα μάς έπνιγαν με την μεγαλύτερη ευχαρίστησι. Μά, εύτυχώς, είμαστε ώπλισμένοι με τελειότατα όπλα, πράγμα που ανάγκασε τόν αρχηγό τους να μάς φερθή μ' ευγένεια, ύπουλη κατά βάθος.

Μάς έπληροφόρησε, με μι' άτελείωτη φλυαρία, πώς είχε διαπράξει δεκατρία έγκλήματα κι' έπειτα μάς παρουσίασε τούς θλιβερούς του συντρόφους. Είχαν όλοι πρόσωπα εκφύλων και ή έκφρασις τους ήταν κτηνώδης. Γι' αυτό δέν ξαφνιάσθηκα καθόλου όταν, άργότερα, έπεχείρησαν να δηλητηριάσουν τά τρόφιμά μας.

Ο αρχηγός ώνομαζόταν Μπόντο. Στην αρχή του έβαλα τίς φωνές για να τόν τρομοκρατήσω λίγο κι' έπειτα του πρόσφερα σιγαρέτο για να τόν καλοπιάσω. Μά πριν προφτάσω να του έξηγήσω την χρήσι του, τό έχωσε στό στόμα του κι' άρχισε να τό μασάη!

Επειτα μου έκανε μιá βαθειά υπόκλισι και μου ύποχέθηκε πώς όλα θα πήγαιναν καλά...

Στό τέλος, κατακτήσαμε έξ όλοκλήρου τούς καταδικούς μ' έναν... δίσκο γραμμοφώνου! Ήταν ένα βιεννέζικο βάλς...

Τό τί έκαναν καθώς άκουγαν τό κομμάτι αυτό, ήταν άπερίγραπτο... Κραύγαζαν, ούρλιαζαν, συνεστρέφοντο σπασμωδικά και πηδούσαν σαν τρελλοί. Από κείνη μάλιστα την ήμέρα, συνήθισαν νάρχωνται ταχτικά στην κατασκήνωσι μας και, μαζεμένοι γύρω απ' τίς σκηνές μας, περίμεναν με άγωνία τή στιγμή που θα βάλουμε τόν άγαπημένο τους δίσκο!

* * *

Η πρώτη μας νύχτα στην ξηρά ήταν βαρειά, καταθλιπτική...

Καθώς κοιμόμουν (μά ήταν τάχα ύπνος αυτό;) είχα την συναίσθησι ότι κάτι φριχτό, τρομερό, σχεδόν ύπερφυσικό παραμόνευε γύρω μας στή ζούγκλα...

Εξαφνα, ό σύντροφός μου ό Μπίλ με ξύπνησε, σπρώχνοντάς με απότομα και νευρικά.

Επειτα, χωρίς να πη λέξι, μου έδειξε με τό δάχτυλο τή νύχτα που την έφώτιζε τό χλωμό φώς του φεγγαριού...

Άμέσως ή καρδιά μου χτύπησε δυνατά και σφίχτηκε.

Ένα πράγμα βαρύ, μεγάλο πετούσε σε λίγων μέτρων ύψος από πάνω μας, μ' ένα τρόπο άλλόκοτο και δυσάρεστο, πετούσε άργά, βαρειά και φαινόταν σαν να μάς κυτάζει...

Τά φτερά του τέρατος, που τό σώμα του ήταν μεγάλο σαν μικρής άρκούδας, είχαν άνοιγμα δέκα με δώδεκα ποδιών, κι' ανοιγόκλειναν άπαίσια. Τό κορμί του ήταν γεμάτο μακρυές τρίχες που έλαμπαν στό φώς του φεγγαριού.

Κυριευμένος από έναν τρελλό φόβο, πανικόβλητος, άρπαξα τό δίκανό μου κι' άρχισα να ρίχνω...

Μά, πράγμα παράδοξο, άκουγα τίς σφαίρες μου να χτυπάνε τό ίπτάμενο αυτό ζω, χωρίς όμως να του κάνουν τίποτε γιατί εκείνο εξακολουθούσε να πετάη.

— Τί είνε; φώναξα ξετρελλαμένος. Μήπως όνειρεύομαι;... Γιατί δέν πέφτει; Γιατί δέν πέφτει;

Ο Μπίλ δέν μου άπάντησε. Άρπαξε όμως τό πελώριο επαναληπτικό όπλο του με τίς ντουμ - ντουμ σφαίρες και πυροβόλησε κι' αυτός.

Με τόν πρώτο πυροβολισμό τό τέρας άναπήδησε, κλονίστηκε και φάνηκε νάνυψώνεται με μεγάλη ταχύτητα. Επειτα έπεσε με μεγάλο θόρυβο τών φτερών του και ήρθε και σωριάστηκε μπροστά στα πόδια μας.

Ήταν ένα ζω παράδοξο, που πρώτη φορά τό έθλεπα. Φαίνεται πως ήταν κι' αυτό λείψανο τών προκατακλυσμαίων εποχών. Οι Ιθαγενείς τό ώνόμαζαν «ή άλεπού που πετάει» και μάς βέβαιώσαν πως, μολοντί έχει τεραστία δύναμι, δέν επιτίθεται ποτέ έναντίον του ανθρώπου. Επέμει-

ναν μάλιστα πολύ λέγοντας πως είνε χορτοφάγο, άν και τά μακρυά κι' αίχημρά του δόντια τό διέψευδαν αυτό.

* * *

Τό φώς τής άλλης μέρας έδιωξε τούς νυχτερινούς εφιάλτες και ποτέ ή αύγή δέν μου φάνηκε πιό ύπέροχη. Ηλόχη ηταν γεμάτη από ύπέροχα λουλούδια, από χιλιάδες όρχεοειδή πολύχρωμα που γοήτευαν τά μάτια. Η σκηνή ηταν μαγευτική. Μά ό θάνατος παραμόνευε κάτω απ' τίς λαμπρές αυτές άνθοδέσμες...

Η τριμερή βασιλική κόμπρα κρυβόταν κάτω απ' αυτά τά φυλλάματα. Τό τρομερό αυτό έρπετό σκοτώνει στή στιγμή, χωρίς καν να προκληθή. Είνε δέ τόσο άγριο ώστε καταβροχθίζει και τάλλα φείδια...

Η βασιλική κόμπρα έχει μιá ιδιότητα τρομαχτική, για την οποία μάλιστα οι Ιθαγενείς την λένε: «Η κόμπρα που φτύνει!» Πετάει δηλαδή συχνά από άρκετή άπόσασσι τό δηλητήριό της στή λεία που θέλει να προσβάλη. Σημαδεύει πάντα στό μάτι και την πρώτη φορά ποτέ δέν λαθεύει τόν στόχο της. Άμέσως κατόπιν φτύνει και για δεύτερη φορά, μά δέν σημαδεύει καλά και τό δηλητήριο πετυχαίνει τό στήθος ή τά χέρια...

Αν ή κόμπρα σάς δη και δέν φτύση έναντίον σας, μπορείτε να συστήσετε την ψυχή σας στό Θεό! Αυτό σημαίνει ότι βρίσκεται τόσο κοντά σας ώστε να μην ύπάρχη ούτε ή παραμικρή έλπίδα να τής ξεφύγετε...

Τό δηλητήριο τής κόμπρας έκσφενδονιζόμενο στα μάτια τυφλώνει όριστικά. Μόνο άν χρησιμοποιηθούν άμέσως ισχυρά αντιφάρμακα μπορεί να προληφθή ή τύφλωσις.

Γι' αυτό τό λόγο, δέν κάναμε ποτέ ούτε βήμα χωρίς να φοράμε χοντρά γυαλιά. Και σε μένα, κατά την ήμέρα εκείνη, πέταξε μιá κόμπρα τό δηλητήριό της στα μάτια μου, μά δέν έπαθα άπολύτως τίποτε, χάρις στα γυαλιά που τά προσάτευαν.

Αυτό τό δηλητήριο είνε τόσο καταστρεπτικό ώστε πρέπει να πλυθή καλά κανεις άμέσως μόλις μιá σταγόνα άγγίξη την έπιδερμίδα του, για ν' αποφύγη σίγουρη γάγγραινα, γιατί κρυσταλλοποιείται άμέσως κι' αρχίζει να τρώη τίς σάρκες. Όσο για τό δάγκωμα αυτού του φειδιού, είνε ακόμα πιό τρομερό στα άποτελέσματα: παραλύει στή στιγμή τά νεύρα κι' ό θάνατος έπέρχεται σε λίγο...

Αυτή ή ζωή στή νήσο Κομόντο βαστήξε περισσότερο από ένα μήνα και μάς έκανε σχεδόν τρελλούς από τό φόβο μας. Μόλις άκούγαμε τό παραμικρό θρήϊσμα

των φυλλωμάτων μάς έπιαναν νευρικοί σπασμοί. Γι' αυτό θα καταλάβετε εύκολα πόσο ή ζωή μάς φάνηκε γλυκειά κι' ώραία όταν ξαναγυρίσαμε στον πολιτισμένο κόσμο, μακριά από κείνη την κόλασι...

DAVIS J. WALSH

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΤΤΙΚΗ

ΤΟΥ JEAN MORÉAS

Ω ούρανέ όλαέρινε, φωτοπλημμυρισμένε,
καθάριοι κόρφοι τών γιαλών κι' όλόλαμπροι εκεί πέρα,
καπνέ, στην άχυροσκεπή, άκύμαντα ύψωμένε,
και μαύρα κυπαρίσσια όρθά μέσ' στον γαλάζιο αιθέρα.

Κι' έσεις έληές του Κηφισού, δώ φύλλα κι' άρμονίες,
που σάς θροεί του Σοφοκλή πνοή με τίς πνοές,
νασι, που κι' άν σάς ρήμαξαν βαρβαρικές μανίες,
μόνο σεις μέσα κρύβετε του μέλλοντος αυγές.

Πάρνη, Ύμηττέ που διώχνεις τά σκοτάδια,
κρατώντας στις ροδοπλαγιές τής μέρας τή λαμπράδα
δέντρα, βουνά κι' όρίζοντες, ώραίοι γιαλοι, ρημάδια,
πιότερο σάς άγάπησα, τώρα που σάς ξανάδα.

Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

(Από τή «Γαλλική Άνθολογία» του ποιητού,
που θα κυκλοφορήση την 1ην Νοεμβρίου)

Τερατώδης σαύρα τής νήσου Κομόντο